

телна прилика между вълка и кучето съществува въ полярнитѣ земи, тамъ гдето царува вѣчниятъ снѣгъ и ледъ. Близкото родство между тия две животни се вижда не само отъ външната прилика, но и отъ това, че тѣ могатъ да влизатъ въ бракъ, т. е. отъ майка вълчица и баща куче, или обратно, може да се получава потомство. Благодарение на това индианцитѣ въ Северна Америка кръстосватъ кучето съ вълкъ, за да получатъ силни и зли раси. Чудно ли ще ви се види, ако кажемъ, че нашето домашно куче произхожда отъ вълка — съ други думи, *вълкътъ е прадѣдъ на кучето*. Колкото това и да ви се вижда чудно, то е фактъ. Ученитѣ сж успѣли да докажатъ това.

Въ ония далечни времена, когато човѣкътъ нѣмалъ още домашни животни, той се хранѣлъ, както вече казахме и по-горе, съ месото на дивитѣ животни. Когато излизалъ на ловъ, не единъ пжтъ успѣвалъ да хване малкитѣ вълченца. Живи ги донасялъ въ селището и ги поставялъ въ огради, хранилъ ги да понараснатъ и единъ день да украсятъ трапезата му. Пораснали вълчетата въ близко съжителство съ човѣка, тѣ преставатъ не само да се плашатъ отъ него, а съ нетърпение го отчакватъ, кога ще имъ донесе храна и вода.

Не единъ пжтъ е имало случаи въ оградата затворенитѣ вълци да се размножатъ и да дадатъ поколѣние.

Неописуема радостъ за малкитѣ деца било да се занимаватъ съ малкитѣ вълченца по цѣлъ день. Играятъ си съ тѣхъ, даватъ имъ храна, милватъ ги. Естествено е, че това ново поколѣние още повече свиква съ човѣка.

Така отгледанитѣ вълци не само че не мислятъ вече да се върнатъ въ гората, гдето сж живѣли нѣкога тѣхнитѣ родители и прадѣди, но не искатъ да се отдѣлятъ отъ човѣка. Тръгне ли за ловъ, тѣ го следватъ.